

АГАТА КРИСТИ

КУКЛАТА НА ШИВАЧКАТА

Превод от английски: Божидар Илиев, 1995

chitanka.info

Куклата лежеше в голямото, тапицирано с кадифе кресло. Светлината в стаята беше оскъдна заради мрачното лондонско небе. В нежния сиво-зеленикав сумрак завесите и килимите се сливаха със сиво-зелените покривки. Куклата също се сливаше с тях. Тя лежеше отпусната със зелените си кадифени дрешки и шапка и изрисувано като маска лице. Тя беше Кукличката — прищявка на богатите жени. Обикновено бе изтегната до телефона или сред възглавничките на дивана. А сега лежеше в креслото, съвсем отпусната и вяла, но все пак навяваше усещането, че е жива. Беше истински продукт на упадъчния двадесети век.

Сибил Фокс влезе бързо в стаята, понесла някакви кройки и скици и изгледа куклата с лека почуда. Замисли се за миг, но съзнанието ѝ бе ангажирано с друго, така че тя си рече:

„Къде се е дянала кройката от синьо кадифе? Къде ли съм я сложила? Сигурна съм, че преди малко беше у мен“.

Тя излезе на площадката при стълбището и се провикна към работилницата на горния етаж:

— Елспет, Елспет, при вас ли е синият модел? Мисис Фелоус-Браун ще бъде тук всеки момент — после отново се върна в стаята и запали светлината. Погледна бегло куклата за втори път. — Къде, по дяволите, е... А! Ето я! — Тя вдигна кройката, която преди малко бе изпуснала на влизане. Отвън на площадката се чу обичайното скърцане при спиране на асансьора и след минута-две мисис Фелоус-Браун, придружена от своя пекинез, влезе в стаята, пухтейки като парен локомотив на крайпътна гара.

— Ще завали — изрече тя. — Ще завали като из ведро! — После захвърли ръкавиците и коженото си палто. В стаята влезе Алиша Кум. Напоследък тя се появяваше рядко, освен в случаите, когато ги посетеше някой специален клиент, както бе в случая с мисис Фелоус-Браун.

Елспет, старшата в работилницата, пристигна с роклята и Сибил помогна на мисис Фелоус-Браун да си я навлече през главата.

— Така — рече тя. — Мисля, че е добре. Да, определено е истинско постижение.

Мисис Фелоус-Браун се извърна настрани и се погледна в огледалото.

— Трябва да ви кажа — каза тя, — че вашите дрехи наистина ме вталяват отзад.

— Вие сте по-слаба, отколкото бяхте преди три месеца — увери я Сибил.

— Всъщност не — рече мисис Фелоус-Браун. — Макар сега така да изглеждам в тази рокля. Скроили сте я по такъв начин, че тя наистина ме прибира отзад. Стои ми все едно че нямам задник... искам да кажа не по-голям, отколкото на другите хора. — Тя въздъхна и внимателно приглади тази проблематична част на тялото си. — Това винаги е било истинско изпитание за мен — продължи мисис Фелоус-Браун. — Разбира се, преди години можех да го прибера, като се изпъча наред, знаете. Е, вече не мога да го правя, защото сега, освен задник си имам и коремче. И исках да кажа, че... е, не мога да се прикрия и отпред и отзад, нали така?

— Трябва да видите някои от моите клиентки! — рече Алиша Кум.

Мисис Фелоус-Браун се разходи напред-назад.

— С корема проблемът е по-голям, отколкото със задника — каза тя. — Повече си личи. Или може би човек така си мисли, искам да кажа, че когато говориш с хората, ти си с лице към тях и те не могат да те видят отзад, но пък могат да те видят отпред. Както и да е, създадох си навика да си прибирам корема и оставям задника сам да се оправя. — Тя проточи врат, огледа се и после внезапно възкликна: — Ох, тази ваша кукла! Тръпки ме побиват от нея. Откога я имате?

Сибил несигурно погледна Алиша Кум, която изглеждаше озадачена и някак притеснена.

— Не знам точно, мисля, че от известно време... никога не запомням такива неща. Напоследък е ужасно... просто не мога да помня. Откога я имаме, Сибил?

Сибил бе лаконична:

— Не знам.

— Е — додаде мисис Фелоус-Браун, — от нея ме побиват тръпки. Странно! Знаете ли, изглежда сякаш ни наблюдава и може би ни се присмива. Ако бях на ваше място, бих се отървала от нея. — Тя леко потръпна, сетне отново се впусна в обсъждане на детайлите по роклята. Дали да скъсят ръкавите със сантиметър-два? Ами дължината ѝ? Когато всички по-важни подробности бяха до последно уточнени,

мисис Фелоус-Браун навлече дрехите, с които беше дошла и се приготви да си ходи. Когато отново мина покрай куклата, тя пак изви глава, за да я погледне.

— Не — рече тя, — тази кукла не ми харесва. Изглежда така, сякаш това място е нейно. Това не е здравословно.

— Какво пък искаше да каже сега? — попита Сибил, след като мисис Фелоус-Браун заслиза по стълбите. Но преди Алиша Кум да успее да отговори, тя отново се върна и подаде глава през вратата.

— Боже милостиви, съвсем забравих за Фу-Линг. Къде си, душичке? А, и таз добра! — Тя се облеци, другите две жени също. Пекинезът стоеше до креслото от зелено кадифе, втренчил се в просналата се връз него безжизнена кукла. Малкото му личице с изпъкнали очи не изразяваше нищо — нито удоволствие, нито негодувание. То просто гледаше.

— Ела при мен, скъпото на мама — каза му мисис Фелоус-Браун. „Скъпото на мама“ обаче не я удостои с внимание.

— От ден на ден става все по-непослушен — рече тя с вид на човек, изтъкан от добродетели. — Хайде, Фу-Линг! Хайде да папкаш, душичке сладка! — Фу-Линг извърна леко глава към господарката си, сетне надменно възобнови наблюдението си върху куклата.

— Тя несъмнено го е впечатлила — каза мисис Фелоус-Браун. — Не мисля, че преди ѝ беше обръщал внимание, както и аз. Беше ли тук, когато дойдох последния път?

Другите две жени се спогледаха. Сибил се бе намръщила, а Алиша Кум изрече замислено:

— Казах ви... просто напоследък все забравям. Откога я имаме, Сибил?

— Откъде се е взела? — запита мисис Фелоус-Браун. — Купихте ли я?

— О, не — Алиша Кум изглеждаше потресена от тази идея. — О, не. Предполагам... предполагам, че някой ми я е дал. — Тя разтърси глава. — Влудяващо е! — възкликна тя. — Направо е влудяващо, когато всичко изскача от ума ми миг след като се е случило.

— Не ставай глупав, Фу-Линг! — остро рече мисис Фелоус-Браун. — Е, хайде, ще трябва да те нося! — Тя го вдигна и той нададе кратък вой на измъчен протест. Те излязоха от стаята, а опулените очи

на Фу-Линг все още съзерцаваха с огромен интерес куклата на стола, като кученцето извъръщаше глава над пухкавото си рамо...

— Ама че кукла — рече мисис Гроувс. — Направо тръпки ме побиват от нея!

Мисис Гроувс беше чистачката и тъкмо беше приключила с бърсането на пода, движейки се назад като рак. Сега се беше изправила и бавно обикаляше из стаята, забърсвайки праха.

— Странно — рече тя. — До вчера хич не я бях забелязала. А днес направо ми се наби в очи, както се казва.

— Не ти ли харесва? — попита Сибил.

— Казвам ви, мисис Фокс, тръпки ме побиват от нея — отвърна чистачката. — Някак неестествено е, ако добре ме разбирате. Тези дълги увиснали крака и начинът, по който се е проснала там, и дето те гледа така особено. Не изглежда здравословно, това казвам аз.

— Преди не си споменавала нищо за нея — рече Сибил.

— Казвам ви, не я бях забелязала... до тази сутрин... Разбира се, знам, че е тук от известно време, но... — Тя спря, а лицето ѝ придоби озадачен израз. — Прилича на нещата, дето ги сънувам нощем — изрече тя и като събра различните си инструменти за чистене, излезе от пробната, прекоси площадката и отиде в стаята отсреща.

Сибил се загледа в отпуснатата кукла. На лицето ѝ се изписа още по-голямо смайване. В стаята влезе Алиша Кум и Сибил рязко се извърна.

— Мис Кум, откога го имате това създание?

— Какво, куклата ли? Скъпа, знаете, че не мога да помня. Вчера... ох, че е тъпо!... Вчера щях да ходя на една лекция и не бях изменила и половината път, когато изведнъж открих, че не мога да си спомня накъде съм се запътила. Мислих ли, мислих. Накрая си казах, че сигурно трябва да ходя във Фортнъмс, защото знаех, че имаше нещо, което трябваше да взема оттам. Е, няма да ми повярвате, но чак когато се прибрах у дома и седнах да пия чай, тогава се сетих за лекцията. Разбира се, все съм чувала, че хората изкуфяват с напредването на възрастта, но при мен май идва твърде рано. Сега пък забравих къде съм си оставила ръчната чанта... а също и очилата. Къде ги дянах тези очила? Преди малко ги държах... четях нещо в „Таймс“.

— Те са тук, върху камината — рече Сибил и ѝ ги подаде. — А откъде имате тази кукла? Кой ви я даде?

— И за това нямам никакъв спомен — каза Алиша Кум. — Някой ми я даде или пък изпрати. Предполагам... Все пак тя подхожда на стаята, нали?

— Прекалено добре, мисля — рече Сибил. — Смешно, но не мога да си спомня, кога за първи път я видях тук.

— Не ставайте като мен — наставнически ѝ каза Алиша Кум. — В края на краищата вие все още сте млада.

— Ама наистина, мис Кум, не помня. Искам да кажа... вчера я погледнах и си помислих, че има нещо... е, мисис Гроувс е съвсем права — тръпки ме побиват, като я гледам. После се сетих, че подобна мисъл вече ми беше минала през главата и сетне се опитах да си спомня кога за пръв път си помислих това и... е, нищо не можах да си спомня. Сякаш никога не съм я виждала преди... само дето не беше точно така. Имах чувството, че тя отдавна е тук, но аз едва сега я забелязвах.

— Може би един ден е долетяла през прозореца, яхнала метла — каза Алиша Кум. — Както и да е, сега мястото ѝ е тук. — Тя се огледа. — Човек не може да си представи тази стая без нея, нали?

— Не — рече Сибил и леко потръпна. — Но ми се ще да можем!

— Да можете какво?

— Да си представя стаята без нея.

— Всички ли сме се чалнали по тази кукла? — попита нетърпеливо Алиша Кум.

— Че какво ѝ е толкова на бедничката? Прилича ми на раздърпана зелка, но вероятно — добави тя — това е така, защото не съм си сложила очилата. — Тя ги постави на носа си и строго погледна куклата. — Да — рече след това, — разбирам какво имате предвид. Тя наистина е малко зловеща... тъжна, но и... е, потайна и доста непоколебима.

— Смешно — добави Сибил. — Мисис Фелоус-Браун изпитваше огромна неприязън към нея.

— Тя е от хората, които не се притесняват да кажат това, което мислят — рече Алиша Кум.

— Но е странно — настоя Сибил, — че тази кукла толкова я впечатли.

— Е, хората понякога съвсем без повод изпитват неприязън към нещо или някого.

— Може би — рече Сибил през смях. — До вчера тази кукла не е била тук... може би просто... е долетяла през прозореца, както казахте вие, и се е настанила тук.

— Не — каза Алиша Кум. — Сигурна съм, че е тук от известно време. Може би едва вчера е станала видима.

— Това е и моето усещане — каза Сибил, — че тя е тук от известно време... но все едно, въобще не си спомням да съм я виждала до вчера.

— А, скъпа — живо каза Алиша Кум, — престанете! Карате ме да се чувствам доста особено, тръпки ме полазиха вече. Престанете да създавате свръхестествена истерия около това създание! — Тя вдигна куклата, разтърси я, пооправи ѝ раменете и пак я сложи да седне, но на друг стол. Куклата веднага клюмна и се отпусна настрани.

— В нея няма живот — рече Алиша Кум, като я гледаше. — И все пак, по някакъв странен начин, прилича на жива, нали?

— Ох, тя наистина ме стряска — каза мисис Гроувс, докато обикаляше салона и бършеше праха. — Така ме стряска, че вече не ми се слиза в пробната.

— Какво те стряска? — попита мис Кум, която седеше зад писалището в ъгъла, заета с многобройните сметки. — Тази жена — добави тя, като говореше повече на себе си, отколкото на мисис Гроувс — си мисли, че може да си поръча две вечерни рокли, три за коктейл и костюм всяка година, без да плати и пени за тях! Ама наистина, бива си ги някои хора!

— Тази кукла — отвърна ѝ мисис Гроувс.

— Какво? Пак ли нашата кукличка!

— Да, седнала зад бюрото като човек. Ох, това ме стресна и още как!

— За какво говориш? — Алиша Кум се изправи, излезе от стаята, мина през площадката и влезе в стаята отсреща, която беше пробната. В единия ѝ ъгъл имаше едно малко писалище в стил „Шератон“, а зад него, на един стол, седеше куклата с ръце, отпуснати върху него.

— Някой изглежда си е направил шега — каза Алиша Кум. — Хрумнало му да я сложи да седне по този начин. Тя наистина изглежда съвсем като истинска.

В този момент по стълбите слезе Сибил Фокс, носейки рокля, която трябваше да се пробва тази сутрин.

— Елате тук, Сибил. Вижте нашата кукла как седи на моето писалище и пише писма.

Двете жени я загледаха.

— Наистина — започна Алиша Кум. — Страшно е нелепо! Чудя се кой ли я е курдисал така? Вие ли?

— Не, не съм аз — отвърна Сибил. — Трябва да е някое от момичетата горе.

— Доста глупава шега наистина — рече Алиша Кум. Тя вдигна куклата от писалището и я запрати обратно на канапето.

Сибил внимателно преметна роклята върху един стол, после излезе от стаята и се качи в работилницата.

— Нали знаете куклата — рече тя, — кадифената кукла долу, в стаята на мис Кум, в пробната?

Старшата и трите момичета вдигнаха поглед.

— Да, мис, разбира се, че я знаем.

— Кой я е поставил на писалището тази сутрин? Кой се е пошегувал?

Трите момичета я погледнаха, а Елспет — старшата, рече:

— Да я е поставил на писалището? Не съм аз.

— Нито пък аз — каза едно от момичетата. — А вие, Марлен?

Марлен поклати глава.

— Вие ли сте си направили тази шега, Елспет?

— Наистина не съм аз — отвърна тя. Беше неприветлива жена, която изглеждаше така, сякаш устата ѝ е пълна с карфици. — Имам си достатъчно работа, за да взема да си играя с кукли и да ги слагам да седат зад разни маси.

— Вижте — рече Сибил и за голяма нейна изненада, гласът ѝ леко потрепери, — шегата си я биваше, но просто искам да разбера кой я е направил.

Трите момичета се наежиха.

— Казахме ви, мисис Фокс, не сме ние, нали Марлен?

— Аз не съм — рече Марлен, — ако Нели и Маргарет казват, че не са, тогава не е никоя от нас.

— Чухте какво ви казах — добави Елспет. — За какво е все пак всичко това, мисис Фокс?

— Да не е мисис Гроувс? — рече Марлен.

Сибил поклати глава.

— Не е мисис Гроувс. Тя все се стряска от нея.

— Ще слеза да видя с очите си — каза Елспет.

— Тя вече не е там — рече Сибил. — Мис Кум я махна от писалището и я запрати на канапето. Е... — тя спря, — исках да кажа, че някой трябва да я е сложил да седне на стола зад писалището... като си е мислил, че е много забавно, предполагам. И... и не разбирам, защо никой не си признава.

— Два пъти ви казах, мисис Фокс — рече Маргарет. — Не разбирам защо трябва да ни обвинявате, че лъжем. Никоя от нас не би сторила подобна глупост.

— Съжалявам — каза Сибил. — Не исках да ви притеснявам. Но... но кой друг може да го е направил?

— Може би тя сама е станала и е отишла там — додаде Марлен и се изкикоти.

Странно защо това предположение никак не се хареса на Сибил.

— О, това са глупости — каза тя и отново слезе долу.

Алиша Кум весело си тананикаше нещо. После огледа стаята.

— Пак си загубих очилата — каза тя. — Но всъщност няма значение. В момента нищо не искам да виждам. Проблемът е, разбира се, че когато си толкова сляп като мен и си загубиш очилата, ако нямаш друг чифт, който да използваш, за да ги потърсиш, е... тогава няма и да ги намериш, защото не можеш да гледаш къде търсиш.

— Аз ще ги потърся вместо вас — рече Сибил. — Преди малко ги държахте.

— Когато вие се качихте горе, аз отидох в другата стая. Мисля, че съм ги занесла там.

Тя отиде в другата стая.

— Толкова е досадно — каза Алиша Кум. — Искам да свърша с тези сметки. Но как, като ми ги няма очилата?

— Ще се кача горе да ви донеса втория чифт от спалнята — предложи Сибил.

— В момента нямам втори чифт — каза Алиша Кум.

— Защо, какво е станало с тях?

— Ами мисля, че вчера ги забравих на едно място, където ходих да обядвам. Звънях там по телефона, обадох се после и в двата

магазина, в които се бях отбила.

— О, скъпа — рече Сибил. — Предполагам, че вече ще са ви нужни три чифта.

— Ако имам три чифта очила — рече Алиша Кум, — ще прекарам целия си живот в търсене ту на единия, ту на другия. Наистина смятам, че си е най-добре да имаш само един чифт. Така ще трябва да го търсиш, докато го намериш.

— Е, все някъде трябва да са — каза Сибил. — Не сте ходили другаде, освен в тези две стаи. Със сигурност не са тук, значи трябва да сте ги оставили някъде в пробната.

Тя се върна обратно там и обходи цялата стая, търсейки внимателно. Накрая, като последна надежда, Сибил вдигна куклата от канапетото.

— Намерих ги! — извика тя.

— О, къде бяха, Сибил?

— Под скъпоценната ни кукла. Предполагам, че сте ги оставили там, когато върнахте куклата на канапетото.

— Не съм. Сигурна съм в това.

— О! — възкликна раздражено Сибил — Тогава предполагам, че куклата ги е взела и ги е скрила от вас!

— Знаете ли, наистина — започна Алиша, като замислено гледаше куклата. — Не съм ги слагала зад нея. Тя изглежда много интелигентна, не мислите ли, Сибил?

— Не мисля, че лицето ѝ ми харесва — рече Сибил. — Изглежда така, сякаш знае нещо, което ние не знаем.

— Не мислите ли, че изглежда някак тъжна и много мила? — попита Алиша умолително, но тонът ѝ не беше убедителен.

— Изобщо не мисля, че е мила — отвърна Сибил.

— Не... може би сте права... О, добре, да се хващаме за работа. Лейди Лий ще бъде тук до десетина минути. Искам дотогава да приготвя и изпратя по пощата тези фактури.

— Мисис Фокс! Мисис Фокс!

— Да, Маргарет? — рече Сибил. — Какво има? — Тя се беше привела над една маса и режеше парче сатен.

— О, мисис Фокс, пак тази кукла! Занесох долу кафявата рокля, както ми казахте, а тази кукла отново седи зад писалището. И не съм я

сложила аз там... никоя от нас не е. Моля ви, мисис Фокс, наистина не бихме направили такова нещо.

Ножиците на Сибил леко кривнаха.

— Ето — каза ядно тя. — Вижте какво направих заради вас! О, добре, няма нищо, предполагам. Така, кажете сега за тази кукла.

— Тя отново седи зад писалището.

Сибил слезе долу и влезе в пробната.

Куклата седеше зад писалището точно както миналия път.

— Много си твърдоглава, така ли? — попита я Сибил. После безцеремонно я вдигна и пак я сложи на канапето. — Тук ти е мястото, момичето ми — рече ѝ тя. — Ще стоиш тук! — После отиде в отсрещната стая.

— Мис Кум?

— Да, Сибил?

— Някой си играе с нас.

Куклата отново седеше на писалището.

— Кой мислиш, че е?

— Трябва да е някоя от онези трите горе — каза Сибил. — Сигурно смята това за забавно. Разбира се, всички се кълнат в небесата, че не са те.

— Коя смятате, че може да е — Маргарет?

— Не, не мисля, че е Маргарет. Тя изглеждаше доста странно, когато дойде да ми каже това. Предполагам, че е онази кикотеща се Марлен.

— Все пак това е доста глупаво.

— Разбира се, това е... идиотщина — допълни Сибил. — Обаче — добави тя мрачно — ще сложа край на това!

— Какво ще предприемете?

— Ще видите — рече Сибил. Вечерта, преди да си тръгне, тя заключи пробната.

— Заключвам тази врата — каза тя. — И взимам ключа със себе си.

— О, разбирам — отвърна Алиша Кум леко развеселена. — Започвате да си мислите, че съм аз, така ли? Мислите ме за толкова разсеяна, че влизам вътре с намерението да пиша на писалището, ала вместо това взимам куклата и я слагам там да пише вместо мен? Така ли смятате? А после забравям за това?

— Е, и това е възможно — призна Сибил. — Както и да е, искам да се уверя, че и тази нощ няма да ни изиграят някой глупав номер.

На другия ден, стиснала сурово устни, първото нещо, което направи като дойде, беше да отключи вратата на пробната и да влезе вътре. Мисис Гроувс с обидено изражение на лицето и с бърсалка за прах и четка в ръка чакаше на площадката.

— Да видим сега! — рече Сибил. После ахна и се отдръпна. Куклата отново седеше на писалището.

— Ау! — възкликна зад нея мисис Гроувс. — Чудна работа! Точно така. О, мисис Фокс, изглеждате много бледа, сякаш не се чувствате добре. Трябва да пийнете нещо. Не знаете ли дали мис Кум няма нещо такова горе?

— Нищо ми няма — рече Сибил. После отиде при куклата, вдигна я внимателно и прекоси стаята с нея.

— Някой пак ви прави номера — каза мисис Гроувс.

— Не виждам как е можело да стане този път — бавно изрече Сибил. — Снощи заключих вратата. Ти самата знаеш, че никой не може да влезе вътре.

— Може би някой друг също има ключ — услужливо каза мисис Гроувс.

— Едва ли — рече Сибил. — Никога не сме си правили труда да заключваме тази врата преди. Ключът е от онези старомодните. И при това е само един.

— Дали пък не става и другият ключ, онзи от отсрещната стая?

Те набързо пробваха всички ключове от къщата, но нито един не стана на бравата на пробната.

— Това е странно, мис Кум — каза по-късно Сибил, докато двете обядваха заедно.

Алиша Кум изглеждаше по-скоро доволна.

— Скъпа моя — каза тя, — мисля, че това е просто удивително. Предполагам, че трябва да се обърнем към хора, които се занимават с изследване на паранормалното. Знаете ли, може да изпратят някой медиум, който да провери дали няма нещо странно в тази стая.

— Вас като че ли изобщо не ви е грижа? — попита Сибил.

— Е, това донякъде ме забавлява — каза Алиша Кум. — Имам предвид, че на моята възраст е забавно, когато се случват разни необичайни неща. Все пак... не — добави замислено тя. — Не мисля,

че чак толкова ми харесва всичко това. Искам да кажа, тази кукла започва много да си позволява, нали?

Същата вечер Сибил и Алиша Кум отново заключиха вратата отвън.

— Все пак мисля — рече Сибил, — че някой може наистина да ни играе номера, въпреки че просто не виждам защо...

— Мислите ли, че утре сутринта отново ще е зад писалището? — попита Алиша.

— Да — отвърна Сибил, — мисля.

Но грешаха. Куклата не беше на писалището. Вместо това бе застанала на перваза на прозореца и гледаше навън към улицата. И отново в нейната поза имаше нещо изключително естествено.

— Това е ужасно глупаво, нали? — каза Алиша Кум същия следобед, докато набързо пийваха по чаша чай. По взаимно съгласие не седяха в пробната, както обикновено правеха, а в стаята на Алиша Кум отсреща.

— В какъв смисъл глупаво?

— Е, искам да кажа, че няма нищо, за което да се хванеш. Просто една кукла, която всеки път е на различно място.

С всеки изминал ден тази констатация се потвърждаваше. Сега куклата се движеше не само през нощта. Всеки път, когато влизаха в пробната, след като са отсъствали само минута-две, те я намираха на различно място. Оставяха я на канапето и я откриваха на стола. После пък тя се местеше на друг. Понякога се настаняваше в еркера на прозореца, а друг път се връщаше на писалището.

— Тя просто си ходи където си иска — рече Алиша Кум. — И мисля, Сибил, наистина мисля, че това я забавлява.

Двете жени гледаха отпуснатата фигура, безжизнена в дрехите си от меко кадифе и с изрисувано копринено лице.

— Няколко стари парчета кадифе, коприна и боя, мацната тук-там това е тя — каза Алиша Кум, а гласът ѝ бе напрегнат.

— Предполагам, знаеш, че можем да... ъ-ъ-ъ... можем да се отървем от нея.

— Как така да се отървем от нея? — попита Сибил ужасено.

— Ами бихме могли — продължи Алиша Кум — да я хвърлим в огъня, ако имаше огън. Да я изгорим, искам да кажа, както се горят

вещици..., или, разбира се — добави тя сухо, — можем просто да я хвърлим в кофата за смет.

— Не мисля, че това ще помогне — рече Сибил. — Сигурно някой ще я извади оттам и ще ни я върне.

— Или можем да я пратим някъде — каза Алиша Кум. — Нали знаете, на някое от онези дружества, които все пишат и молят за нещо... на разпродажби с благотворителна цел или базар. Мисля, че така ще е най-добре.

— Не знам... — започна Сибил. — Като че ли ме е страх да го сторя.

— Страх?

— Мисля, че тя ще се върне — отвърна Сибил.

— Искате да кажете, че тя ще се върне тук?

— Да.

— Като пощенски гълъб?

— Да, точно това исках да кажа.

— Предполагам, че не сме си загубили ума, нали? — попита Алиша Кум. — Може би наистина откачам, а вие най-вероятно ми се присмивате, нали?

— Не — отвърна Сибил. — Но имам ужасно неприятното усещане... ужасно злоещото чувство, че тя е по-силна от нас.

— Какво? Тази купчина парцали?

— Да, тази ужасна, отпусната купчина парцали. Защото, видите ли, тя е толкова упорита.

— Упорита?

— Да стане на нейното. Искам да кажа, че това сега е нейната стая!

— Да — рече Алиша Кум, като се оглеждаше. — Вярно е, нали? Разбира се, като се замислиш, май винаги е било така... цветовете и всичко... Мислех, че тя подхожда на стаята, но всъщност е обратното. Трябва да кажа — добави шивачката енергично, — че е доста нелепо, когато една кукла дойде и обсеби всичко по този начин. Знаете ли, мисис Гроувс вече няма да идва да чисти тук.

— Да не би да я е страх от куклата?

— Не, просто се оправдава с едно-друго. — После Алиша добави с нотка на страх: — Какво ще правим, Сибил? Да знаете, това ме съсипва. От седмици вече не мога да създам и един модел.

— А аз не мога да си събера ума и да работя върху кройките — призна Сибил. — Правя всевъзможни глупави грешки. Вероятно — каза тя колебливо — вашата идея да пишем на хора, които се занимават с изследване на паранормалното, може да се окаже полезна.

— Така ще изглеждаме като пълни глупачки — каза Алиша Кум. — Не го мислех сериозно. Не, предполагам, че ще трябва да я караме така, докато...

— Докато какво?

— О, не знам — рече Алиша и неуверено се засмя.

На другия ден, когато Сибил пристигна, намери вратата на пробната заключена.

— У вас ли е ключът, мис Кум? Да не би да сте заключили снощи?

— Да, заключих и така ще си остане.

— Какво искате да кажете?

— Искам да кажа, че ѝ преотстъпвам стаята. Може да си я ползва. Не ни трябва две стаи. Дрехите ще се пробват тук.

— Но това е вашата стая, която използвате за дневна.

— Е, вече не ми трябва, имам си чудесна спалня. Мога да я превърна в спалня-дневна, нали?

— Да не би да искате да кажете, че вече няма да влизате в пробната? — попита невярващо Сибил.

— Точно това искам да кажа.

— Ами... как ще я чистим? Ще потъне в мръсотия.

— Нека! — рече Алиша Кум. — Щом това място е обсебено от някаква си кукла — добре! Нека бъде така. Но тя сама ще си я чисти!

— После добави: — Знаете ли, че тя ни мрази?

— Как така? — попита Сибил. — Куклата да ни мрази?

— Да — рече Алиша. — Не знаехте ли? Трябва да сте наясно с това. Трябва да сте го забелязали, когато сте я гледали.

— Да — замислено произнесе Сибил. — Навярно съм го забелязала. Предполагам, че през цялото време съм го усещала. Това, че тя ни мрази и иска да се махнем оттам.

— Тя е едно малко злобно същество — каза Алиша Кум. — Както и да е, сега би трябвало да е доволна.

От този момент нататък всичко тръгна мирно и тихо. Алиша Кум уведоми персонала си, че за момента няма да ползват пробната,

защото, поясни тя, се събирали прекалено много стаи за чистене.

Но същия ден вечерта тя, без да иска дочу как едно от момичетата рече на друго:

— Ама наистина мис Кум съвсем се е побъркала. Винаги съм мислела, че е малко странна... Все губи разни неща или ги забравя, но сега това надмина всичко, нали? Въобразила си е нещо за онази кукла долу.

— О, нали не мислиш, че съвсем ще откачи? — рече другото момиче. — Че ще вземе да ни накълца или нещо такова? — После те се отдалечиха, като продължиха да си бърбят и Алиша възмутено седна в креслото си.

„Побъркала съм се значи! — После тъжно си рече: — Предполагам, че ако не беше Сибил, и аз щях да си мисля, че откачам. Но същото става с нея, и с мисис Гроувс — значи наистина в тази работа има нещо. И как ли ще свърши всичко?“

Три седмици по-късно Сибил рече на Алиша Кум:

— Все някога ще трябва да влезем в онази стая.

— Защо?

— Ами... искам да кажа, че сигурно е потънала в мръсотия. Ще се появят молци и... знае ли човек какво още. Трябва само да оберем праха, да преметем и после пак ще я заключим.

— Бих предпочела да си стои заключена и да не влизаме там — възрази Алиша Кум.

— Вие като че ли сте по-суеверна и от мен — рече ѝ Сибил.

— Може би е така — каза Алиша Кум. — Аз бях по-склонна от вас да повярвам във всичко това, но отпърво, нали знаете... аз... е, всичко това ми се струваше вълнуващо по някакъв особен начин. Не знам. Сега просто ме е страх и никак не ми се влиза отново там.

— Е, аз пък искам — рече Сибил. — И ще вляза!

— Знаете ли какъв ви е проблемът? — каза Алиша. — Просто сте любопитна, това е.

— Добре, любопитна съм. Искам да видя какви ги е вършила куклата вътре.

— Все още смятам, че ще е най-добре да я оставим на мира — каза Алиша. — Сега, след като напуснахме тази стая, тя е доволна. И най-добре е да не я закачаме. — Тя въздъхна ядно. — Що за глупости говорим!

— Да, знам, че си говорим глупости, но ако искате да не говорим глупости, хайде тогава — дайте ми ключа.

— Добре, добре.

— Мисля, че се боите да не я пусна навън или нещо такова. Мислех си, че тя може да минава през затворени врати и прозорци. — След тези думи Сибил отключи вратата и влезе.

— Ужасно странно! — рече тя.

— Кое е странно? — попита Алиша Кум, надзъртайки над рамото ѝ.

— Стаята въобще не е прашна, нали? Човек би си помислил, че след като е била заключена толкова дълго...

— Да, странно наистина.

— Ето я — посочи Сибил.

Куклата бе на канапето. Вече не лежеше отпуснато като преди. Сега седеше изправена, подпряла гърба си на възглавничка. Имаше вид на господарка на дом, която очаква гости.

— Е — рече Алиша Кум, — тя сякаш си е у дома, нали? Чувствам се така, като че ли трябва да ѝ се извиня, задето влязох.

— Хайде — каза Сибил, като отстъпи назад, дръпна вратата и отново я заключи. Двете жени втренчено се гледаха.

— Ще ми се да знам — започна Алиша Кум — защо ни плаши толкова...

— Мили Боже, кой не би се страхувал?

— Искам да кажа — какво толкова е станало, в края на краищата! Нищо кой знае какво — просто една кукла, която обикаля из стаята. Мисля, че всъщност не е точно кукла... ами е полтъргайт.

— Това е добра идея.

— Да, но не ми се вярва много. Мисля, че... че все пак си е кукла.

— Сигурна ли сте, че наистина не знаете откъде се е взела?

— Нямам и най-малката представа — каза Алиша. — И колкото повече мисля, толкова повече съм сигурна, че не съм я купувала и че никой не му я е давал. Смятам, че тя... тя просто сама е дошла.

— Мислите ли, че някога ще си отиде?

— Всъщност — рече Алиша — не виждам защо ще го прави — нали получи, каквото искаше.

Но изглежда не беше съвсем така. На другия ден, когато Сибил влезе в салона, дъхът ѝ внезапно секна. После тя се провикна нагоре:

— Мис Кум, мис Кум, слезте долу!

— Какво има? — тя беше станала късно и тъй като ревматизмът в дясното ѝ коляно се беше обадил, предпазливо заслиза по стълбите.

— Какво ви става, Сибил?

— Вижте, вижте какво е станало!

Те стояха на прага на салона. Куклата бе седнала на дивана, отпуснала се небрежно върху една от страничните му облегалки.

— Излязла е — каза Сибил. — Излязла е от онази стая! Сега иска и тази!

Алиша Кум приседна до вратата.

— Накрая — рече тя — предполагам, че ще иска да ѝ отстъпим и цялата къща.

— Като нищо — отвърна Сибил.

— Ах, ти гадна, подла, злобна твар! — викна Алиша на куклата. — Дошла си тук да ни вадиш душата ли? Не те искаме!

Стори ѝ се, както и на Сибил, че куклата лекичко помръдна. Сякаш крайниците ѝ още повече се отпуснаха. Дългата ѝ, протегнатата ръка лежеше върху облегалката на канапето, а полускритото ѝ лице сякаш надничаше изотдолу. При това с лукав, злобен поглед.

— Ужасно създание — рече Алиша. — Не мога да я понасям! Не мога повече да я понасям!

Изведнъж, за учудване на Сибил, тя влетя в стаята, вдигна куклата, изтича до прозореца, отвори го и я запрати на улицата. От Сибил се откъсна тих, ужасен стон.

— О, Алиша, не трябваше да правите това! Уверена съм, че не трябваше!

— Трябваше нещо да сторя — каза Алиша Кум. — Не можех повече да издържам.

Сибил отиде при нея до прозореца. Там, долу на паважа, куклата лежеше с отпуснати крайници и с лице върху настилката.

— Вие я убихте! — извика Сибил.

— Не говорете глупости... как мога да убия нещо, направено от парчета кадифе и копринени парцали. Та тя не е жива.

— Изглежда поразително жива — рече Сибил.

Дъхът на Алиша секна.

— Мили Боже, онова дете...

Едно малко парцаливо момиченце се приближи до куклата на паважа. То хвърли поглед към двата края на улицата, която сутрин не бе особено оживена, макар че имаше автомобилно движение, и сетне, очевидно доволно, детето се наведе, взе куклата и хукна към другата страна на шосето.

— Спри, спри! — извика Алиша и се обърна към Сибил. — Тя не трябва да взема куклата, не трябва! Тя е опасна... самото зло! Трябва да го спрем!

Но не те спряха момиченцето, а автомобилното движение. В същия миг три таксита се появиха от едната посока, а от другата се зададоха две товарни камионетки. Момиченцето се озова напред автомобилите по средата на пътя. Сибил се втурна по стълбите, а Алиша Кум я последва. След като се промъкна между една лека кола и една камионетка, Сибил, следвана по петите от Алиша, стигна до момиченцето, преди то да успее да премине през автомобилното движение и да се добере до другата страна на пътя.

— Не бива да взимаш тази кукла! — извика Алиша Кум. — Върни ми я!

Детето я погледна. Беше кльощаво момиченце на около осем години, леко кривогледо. На лицето му се четеше упорство.

— Що да ви я дам? — каза то. — Изхвърлихте я през прозореца, видях ви. Щом сте го направили, значи не я искате и сега тя е моя.

— Ще ти купя друга кукла — неистово извика Алиша. — Ще отидем в някой магазин за играчки, където поискаш... и ще ти купя най-хубавата кукла, която можем да намерим. Но ми върни тази.

— Няма! — каза детето и ръцете му покровителствено обгърнаха кадифената кукла.

— Трябва да я върнеш — каза Сибил, — тя не е твоя! — После протегна ръка, за да вземе куклата от детето, но то тропна с крак, обърна се и им извика:

— Няма! Няма! Няма! Тя е моя, аз я обичам! Вие не я обичате! Мразите я. Ако я обичахте, нямаше да я хвърлите през прозореца. А аз я обичам, казвам ви. И тя това иска. Исканякой да я обича! — После момиченцето се шмугна като змиорка между колите, пресече улицата и побягна по една тясна уличка. Изчезна, преди двете по-възрастни жени да се решат да се запровират между колите и да я последват.

— Отиде си — рече Алиша.

— Каза, че куклата искала някой да я обича — обади се Сибил.

— Може би — започна Алиша, — може би това е искала през цялото време... някой да я обича...

Насред лондонския трафик двете уплашени жени стояха и се гледаха една друга.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.